

AZ ELRABOLT KIRÁLYKISASSZONY

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy király, s annak egy szépséges leánya.

A királyfik és a hercegek egymásnak adták az ajtókilincset, s éppen arra került a sor, hogy a királykisasszony jövődébélit válasszon magának, de mikor gyülekezni kezdetek a királyfik s a hercegek, hirtelen nagy fergeteg kerekedett, benyargalt az udvarba két sárkány, megragadták a királykisasszonyt, s elvitték nagy Sárkányországba.

Hej, lett nagy búbanat és szomorúság a palotában. A király egyszeribe kihirdette országvilágon, hogy annak adja leányát s melléje fele királyságát, aki visszahozza nagy Sárkányországból.

Hiszen próbálták is a szerencsét sokan, minden rendű és rangú legények, de egy sem tudta visszahozni a királykisasszonyt.

Volt a király városában egy szegény ember, s annak két fia. Jancsinak hívták az egyiket, Pistának a másikat.

Azt mondja Jancsi:

- Édesapám, én elmegyek, szerencsét próbálok, hátha visszahozom a királykisasszonyt.

Mondta a szegény ember:

- Jól van, fiam, eredj isten hírével.

Feltarisznyalják a legényt, elindul hetedhét ország ellen. Ment hegyeken-völgyeken át, s egyszer egy rengeteg erdőbe ért. Leül egy fa alá, előszedi az elemózsiát, elkezd falatozni, s amint falatoznék, körülveszi egy nagy sereg hangya.

Megszólal a legöregebb hangya:

- Te legény, adj ennünk! Három napja nem ettünk semmit.

De a legény, még ami morzsa a földre hullott, azt is összeszedte, még rá is taposott a hangyákra, s azzal továbbment.

Ment, mendegélt keresztül az erdőn, s ért egy nagy tóhoz. Abban a tóban volt tizenkét kacsa, s amint a legényt meglátták, mind kiúsztak a tó szélére, nyújtogatták a nyakukat, tátogatták a szájukat: ennivalót kértek a legénytől, de a legény ezeknek sem adott. Még felkapott a földről egy nagy darab fát, s nagy haraggal a kacsák közé vágott.

Továbbmegy, s hát még egy hajításnyira sem ment, egy nagy fekete várhoz ért. Gondolja magában, hátha itt van a királykisasszony. Megy a vár kapujához, s jól megdöngeti. Abban a pillanatban kinyílik egy ablak, kinéz rajta egy öregasszony, s kérdi a legénytől:

- Hát te mit akarsz? Minek jöttél ide?

- Én a királykisasszonyt keresem, akit a sárkányok elraboltak. Itt van-e?

- Itt van - mondotta az öregasszony -, várj egy kicsit.

Azzal hirtelen visszafordult, hozott egy zsák kását, kiöntötte az ablakon, a zsákot utána vetette, s lekiáltott a legénynek:

- Előbb ezt a kását szedd belé a zsákba.

A legény szedni kezdi a kását, de amint öntötte a zsákba, azonmód ömlött is ki hangya képében. Hiába kínlódott, hiába erőlködött, ami kását felszedett s a zsákba öntött, mind hangyává lett, s kimászott a zsákból.

Egész nap s egész éjjel egyebet sem csinált a legény, mint szedte a kását. Akkor kijött az öregasszony, hozott magával tizenkét kulcsot, azt belevetette a tóba, s mondta a legénynek:

- Ezt a tizenkét kulcsot keresd meg, ha meg akarod szabadítani a királykisasszonyt.

A legény egész nap kereste a tizenkét kulcsot, de egyetlenegyét sem talált meg. Harmadnap reggel megy a várkapuhoz, s nagy mérgesen elkezd dőngetni.

Kinéz az öregasszony az ablakon, s kérdi:

- Mit akarsz ?

- Eresszen be! Meg akarom szabadítani a királykisasszonyt.

- Én beereszthetlek, de azt nem köszönöd meg - mondotta az öregasszony. - Egy zsák kását nem tudtál összeszedni, a kulcsokat nem tudtad megtalálni, hogy tudnál bírni két sárkánnyal? Hanem a legény addig dőngette a kaput, hogy a vénasszony mégis beeresztette.

Bemegy az udvarra, s mondja neki az asszony:

- Látod-e, ott ül a két sárkány s a királykisasszony fehér lepedővel betakarva. Eredj oda, s ha eltalálsz, hogy melyik a királykisasszony, viheted.

Odamegy a legény, s azt mondja:

- A középső a királykisasszony!

Abban a pillanatban a két sárkány nagyot dobbantott a lábával, de akkorát, hogy a föld megnyílt belé, s a legény eltűnt, mintha nem is lett volna.

Othon csak várták, várták a legényt, de hiába várták. Eltelt egy kerek esztendő, s csak nem került vissza. Azt mondja a szegény ember a kisebbik fiának, Pistának:

- Eredj, fiam, indulj útnak, s vagy hozod vissza a királykisasszonyt, vagy nem, de a bátyádat hozd vissza.

Feltarisznyalják Pistát, elindul, megy, mendégél éppen azon az úton, ahol a bátyja ment. Beért abba a rengeteg erdőbe, leült egy fa alá, s elkezdett falatozni.

Hát őt is körülveszik a hangyák, s kéri, adjon nekik valamit isten nevében.

- Hogyne adnék - mondta Pista. - Tudom, sokat éheztek, sokat sanyarogtok, legyen egyszer jó napotok.

Egy jó marék kenyérmorzsát hintett a hangyáknak, s mikor ezt megették, még egy marokkal, s úgy ment tovább. Elér a tóhoz, s hát a tizenkét kacsa kiúszik mindjárt a tó szélére. Nyújtogatják a nyakukat, tátogatták a szájukat: ennivalót kértek ők is. Ami kenyere volt, mind odaadta a kacsáknak.

Továbbmegy, a várhoz ér, szép csöndesen kopogtat a kapun. Az öregasszony mindjárt kihajolt az ablakon:

- Mit akarsz?

- A bátyámat keresem s a királykisasszonyt, akit a sárkányok elraboltak.

- A bátyádat keresheted, mert azt a föld elnyelte, de a királykisasszonyt itt találod, csak várj egy kicsit.

Azzal leöntött egy zsák kását, s azt mondta a legénynek:

- Ha meg akarod szabadítani a királykisasszonyt, ezt a kását mind egy szemig szedd belé a zsákba.

Szedni kezdi a legény a kását, hát egyszerre csak tenger hangya lepi el a földet, s azok szedik össze a kását, hordják a zsákba, s egy szempillantás alatt tele volt a zsák, egy szem kása sem maradt a földön.

Kinéz az öregasszony az ablakon, s összecsapja a kezét:

- No, fiam, még ilyen csodát sem láttam világon való életemben.

Azzal ledobta a tizenkét kulcsot is a tóba, s azt mondta:

- Ha még ezeket is kihalászod a tóból, jöhetsz bátran.

Hiszen összeszedte hamar a kulcsokat, bele sem kellett mennie a tóba.

A tizenkét kacsa egy szempillantásra kihalászta a kulcsokat, vitték a legénynek. Megy a legény a kapuhoz, kopogtat, s kiszól az öregasszony:

- Megtaláltad-e a kulcsokat, fiam?

- Megtaláltam, öreganyám! Itt van mind a tizenkettő!

- No, most bejöhetsz.

Bemegy a legény az udvarra, ott ül most is a két sárkány s a királykisasszony az udvar közepén, fehér lepedővel földig letakarva.

Mondja az öregasszony:

- Eltalálnád-e, hogy a három közül melyik a királykisasszony?

Mondja a legény:

- Ha jól szemlélem, ott ül jobb felől. Igaz-e, öreganyám?

- Igazad van, édes fiam. Nesze, itt egy kard, szúrd keresztül mind a két sárkányt, amíg észrevevénének.

Hiszen kétszer sem mondatta magának ezt a legény. Fogta a kardot, úgy keresztülszúrta mind a két sárkányt, hogy egyszeribe fűbe harapott mind a kettő.

Aztán szépen hazavitte a királykisasszonyt, de bezzeg volt nagy öröm! A király nem nézte, hogy a legény ki fia-borja, neki adta leányát s fele királyságát. De jó szívvel ment a királykisasszony is hozzá, mert szemrevaló volt a legény. Hét nap s hét éjjel tartott a lakodalom, hanem akkor azt mondta a legény:

- Feleség, nekem nincsen maradásom, amíg bátyámat meg nem találom.

Gondolja magában, visszamegy nagy Sárkányországba, hátha az öregasszony útba tudja igazítani. De bezzeg most nem ment gyalog. Felült legszebb és legjobb lovára, repült, mint a gondolat: reggel indult, s este már ott volt a fekete várban.

Bemegy az asszonyhoz, fogadja az nagy örömmel:

- Bátyádat keresed, ugye?

- Azt keresem, öreganyám. Míg meg nem találom, nincs addig nyugvásom. Ugyan bizony, nem tudna-e útbaigazítani?

- Én megmondhatom, fiam, hogy hol van a bátyád, de nem hiszem, hogy meg tudnád szabadítani. Van itt az erdőben egy óriás, olyan magas, mint egy torony; olyan széles, mint egy ház; a szája akkora, mint egy kemence. Annak az óriásnak a hasában van a te bátyád. Ha meg akarod szabadítani, neked is be kell kerülnöd az óriás hasába, aztán a te dolgod, hogy kerültk ki onnét.

Gondolkozik a legény, gondolkozik az öregasszony is, hogy s mint lehetne ezt megcselekedni.

Azt mondja egyszer az öregasszony:

- Hallod-e, csináltass magadnak tiszta acélgúnyát; tetőtől talpig rakasd tele tűvel, mikor aztán az óriás ide jő a tóra inni s lehajlik, ugorj bele a szájába, a kardoddal vágd ki a hasát, s szépen bújjatok ki belőle.

Megköszöni a legény a jó tanácsot, bevágtat a városba, csináltat magának acélgúnyát; tűvel jó sűrűn kirakatja, azzal vissza a tóhoz, meglesi az óriást, mikor éppen lehajlik, hogy igyék: hopp, bele a szájába, be a hasába, s hát ott a bátyja.

- Adj' isten, bátyám! Hát te mit csinálsz itt?

- Én bizony itt vagyok, minden nappal eltelik egy nap. Hát te hogy kerültél ide?

- Én úgy, ahogy, csak gyere utánam.

Azzal kihasította az óriás hasát, szépen kísértáltak, felültek a paripára, hazavágtattak, apjukat, anyjukat, minden nemzetiségüket magukhoz vették, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.